

Cennet Mieko Kawakami.

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

—
Çeviren:
Sinan
Ceylan
—

DK
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Mieko Kawakami, *TIME*'ın 2020'nin en iyi 10, *New York Times*'ın ise en iyi 100 kitabından biri seçilen, uluslararası çoksatan *Memeler ve Yumurtalar* romanının yazarıdır. Osaka'da doğan Kawakami, edebi çıkışını şair olarak 2006 yılında yaptı ve ilk romanı *Watakushi ritsuin hā, mata wa sekai (My Ego, My Teeth, and the World)* 2007'de yayımlandı. Şiirsel dili kadın bedeni, etik ve modern toplumun sorunlarına dair felsefi içgörülerle doludur. Eserleri birçok farklı dile çevrildi ve otuzdan fazla ülkede yayımlandı. Akutagawa Ödülü, Tanizaki Ödülü ve Murasaki Shikibu Ödülü de dahil olmak üzere Japonya'da çok sayıda prestijli edebiyat ödülünü kazandı. Tokyo'da yaşıyor.

CENNET

Orijinal adı: Hevun

© 2009, Mieko Kawakami

Yazan: Mieko Kawakami

Jaпонca aslından çeviren: Sinan Ceylan

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap ilk kez Japonya'da Kodansha Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

Yayın hakları ICM Partners aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-6570-49-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Cennet

Mieko Kawakami

Çeviren: Sinan Ceylan

Nisan sonuna doğru bir gün, kalem kutumu açtım ve kalemlerimin arasında, ufakça katlanmış bir kâğıt buldum.

Açıp baktım, “Biz arkadaşız” yazıyordu. İnce bir uçla yazılmış, balık kılçığını andıran bir yazıydı ve başka bir şey yoktu.

Kâğıdı hızlıca katlayıp kalem kutuma koyduktan sonra nefesimi tutup mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışarak etrafıma bakındım. Sınıftaki olağan arkadaş grupları birbirleriyle şakalaşıp şamata yapıyordu, sıradan bir teneffüs gibiydi. Ders kitaplarımı ve defterlerimi tekrar tekrar düzelterek kendimi sakinleştirmeye çalıştım, sonra acele etmeden bir kalem açtım. Çok geçmeden üçüncü ders için zil çaldı. Sandalye ayakları yerde gıcırdadı. Öğretmen odaya girdi ve ders başladı.

Not bir şaka olmalıydı. Ama elemanların bunca zaman sonra neden böyle ince bir şey denedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zihnimde iç geçirdim ve her zamanki karanlık ruh halime döndüm.

Sadece o ilk not kalem kutuma bırakılmıştı. Ondan sonrakiler, masamın iç tarafına bantlandı, alt tarafa, elimin onları kolayca algılayabileceği şekilde yapıştırıldı. Ne zaman bir not bulsam tüylerim diken diken oluyordu. Yakalanmamaya özen göstererek sınıfı taradım ama her seferinde birileri nasıl tepki gösterdiğimi fark ediyormuş gibi geliyordu. Garip bir endişeye kapılmış, nasıl davranacağımı şaşırılmıştım.

“Dün yağmur yağarken ne yapıyordun?” veya “Bir ülkeye gidecek olsan neresi olurdu?” gibi basit soruların yazıldığı kartpostal büyüklüğünde kâğıtlardı. Notları hep tuvalete gidip okuyordum. Atmak istesem bile nereye atacağımı bilemediğimden hepsini ajandamın lacivert kapağının arkasına tıktırıyordum.

Bu mektuplar ortaya çıktığından beri hiçbir şey farklı görünmüyordu.

Ninomiya ve diğerleri her zamanki gibi bana sırt çantalarını taşıyor, durduk yere tekmeliyor, flütleriyle kafama vuruyor ya da beni kovalıyorlardı. Ama notlar gelmeye devam ediyordu ve mesajlar giderek uzamaya başladı. Hiçbirinde adım geçmediği gibi üzerinde imza da yoktu, ama el yazısına iyice baktığımda, notları Ninomiya ve arkadaşlarıyla alakasız birinin yazmış olabileceğini düşündüm. Ama bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyordum ve diğer tüm düşüncelerim bu fikri aklımdan uzaklaştırarak kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

Yine de her sabah yeni bir not var mı diye kontrol etmek benim için küçük bir ritüel haline geldi. Henüz kimse yokken sınıfa sessizlik hâkim ve havada hafif bir yağ kokusu olurdu. O küçük harflerle yazılmış cümleleri okumak bana keyif veriyordu. Bunun bir tuzak olabileceği ihtimali hiç aklımdan çıkmıyordu ama o mektuplarda yazılanlar, tüm sıkıntıma rağmen kısa bir süreliğine de olsa kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Mayısın hemen başlarında aldığım mektupta, “Seninle görüşmek istiyorum, okuldan sonra 5 ile 7 arasında bekleyeceğim” yazıyordu. Tarih de vardı. Kalbimin yüksek sesle attığını kulaklarımın içinde duyabiliyordum. Notu o kadar çok okudum ki, gözlerimi kapattığımda bile kelimeleri gözümün önünde görebiliyordum. Elle çizilmiş basit bir harita da vardı. Günün geri kalanını ne yapacağımı düşünerek geçirdim ve teneffüslerde başka hiçbir şey düşünemedim, öyle ki başım ağrımaya başladı ve işta-

hım kaçtı. Tarif edilen yere gittiğimde Ninomiya ve diğerlerinin, bana hayatımın dayacağını atmaya hazır bir şekilde beni bekliyor olacaklarından hiç şüphem yoktu. Benim geldiğimi görünce etrafımda dönecekler ve son oyunlarının tadını çıkaracaklardı. İşler daha da kötüye gidecekti.

Bu bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

O gün gelip çattığında bir türlü sakinleşemiyordum. Gün boyunca sınıfta Ninomiya ve arkadaşlarını elimden geldiğince izlediysem de davranışlarında olağandışı bir değişiklik tespit edemedim. Sonunda içlerinden biri fark etti ve “Ne bakıyorsun sen ya?” diyerek sınıfta giyilen terliklerinden birini bana doğru fırlattı. Terlik yüzüme çarptı ve yere düştü. Bana onu almamı söyledi, ben de aldım.

Okulun bitiş saati yaklaştıkça, gerginliğim o kadar artmıştı ki artık midem bulanıyordu. Bir şekilde son ders saatini de atlatıp neredeyse eve kadar koştum. Koşarken kendime, gerçekten gidiyor muyum, acaba ben ne halt ediyorum diye sordum ama ne kadar düşünsem de emin olamadım. Yapmayı seçeceğim her şey yanlış sonuçlanacakmış gibi geliyordu.

Eve döndüğümü gören annem, hoş geldin diyerek öylece koltukta oturup televizyon izlemeye devam etti. Hoş bulduk diye cevap verdim. Televizyonda bir ses, haberleri anlatıyordu ve ondan başka bir ses kaynağı da yoktu. Evin içindeki diğer her yer, her zamanki gibi sessizdi.

“Bugün sabahtan beri mutfaktaydım” dedi annem. Buzdolabından greyfurt suyu kutusunu alıp bir bardak doldurdum ve ayakta içmeye başladım. Annem bana bakıp oturarak içmemi söyledi. Kısa bir süre sonra, el ya da belki ayak tırnaklarının kesilme sesi duyuldu.

“Akşam yemeği mi hazırladın?” diye sordum.

“Aynen, güzel kokmuyor mu? Hayatımda ilk defa fileli rosto yaptım.”

Acaba babamın geldiği nadir akşamlardan birisi mi olacak diye merak ettiysem de, soru sormadım.

“Erken yemek ister misin?”

“Hayır, kütüphanede biraz işim var. Sonra yesek de olur.”

Yaşadığımız semtte, yüzlerce metre boyunca uzanan ağaçlarla çevrili büyük bir cadde var.

Okula giderken bu rotayı kullanıyordum. Buluşma yerine gitmek için ise, ağaçların olduğu bu caddenin tam ortasından sola dönüp park olarak bile nitelendirilemeyecek kumlu bir araziye giden bir yan sokağa sapmak gerekiyordu.

Evden dörtte çıktığım için, vardığımda etrafta kimsecikler yoktu. Sakinleşmek için iyi bir fırsattı. Yanlarına araba lastiği tuturulmuş bir tür bank, betondan bir balina ve içi şeker ambalajları ve plastik torbalarla dolu, bir şilteden daha büyük olmayan bir kum havuzu vardı.

Çöplerin arasında, kuru köpek ya da kedi pisliği parçalarını seçebiliyordum. Kumun üzerlerine yapışmış haliyle neredeyse tempuraya benziyorlardı. Tek tek topakları saymaya çalıştım ama sürekli yenilerini fark ediyordum. Muhtemelen tüm kum havuzu bunlarla doluydu. Derken o an kafama dank etti. Beni buraya çağırın her kimse, onları yemem için beni zorlayabilirdi. Boğazımın arkası yandı. Bokun tadını yok etmek için derin bir nefes vererek ciğerlerimi boşalttım ama sadece bu düşünce bile midemi bulandırmaya yetmişti.

Balınanın ağzı benim boyumda iki kişinin içine sığabileceği kadar büyüktü. Boyası o kadar aşınmıştı ki eskiden ne renk olduğunu anlamak mümkün değildi. Birileri sırtı ile başını kalıcı kalemle işaretlemişti. Arsa eski bir sitenin gölgesinde kalıyordu ve zemin çürüyen bir şey gibi neredeyse siyahtı.

Ağaçlı caddeye geri dönerek biraz zaman öldürmeye karar verdim. Metal bir banka oturdum, derin bir of çektikten sonra ya-

vaş yavaş nefes aldım. Buraya gelmekle nasıl bir hata yaptığımı düşünüp duruyordum ama eğer gelmeseydim ve Ninomiya ile diğerleri istediklerini elde edemeseydi, sonunda bunun bedelini ödeyecektim. Kendime, ne yaptığımın hiç de önemli olmadığını söyledim. Hiçbir şey değişmeyecekti.

Tekrar iç çektim ve biraz sersemlemiş bir şekilde başımı kaldırdım. Kısa bir süre önce, ağaçlar sadece bir grup siyah gövdeden ibaretti, ama artık yaprakları görünüyordu ve rüzgâr estiğinde hışırtılarını duyabiliyordunuz. Gözlüğümü çıkarıp gözlerimi ovuşturduktan sonra tekrar sokağa baktım. Manzara, her zamanki gibi tekdüzeydi ve derinlikten yoksundu. Gözlerim manzarayı tıpkı öykülü resim oyunlarından kareler gibi algılıyor ve gözümü her kırptığımda görüntü kaybolarak yerini yeni bir sahneye bırakıyordu.

Kısa bir süre sonra, hâlâ düşünemez halde, buluşma yerine döndüm. Lastikli bankın üzerinde sırtı bana dönük oturan biri vardı. Okul üniforması giymiş bir kız. Bir an afflamıştım ama etrafta başka birilerinin de olabileceğini düşünerek bakındım. Ancak başka kimseden iz yoktu.

Temkinli bir şekilde yaklaştım. Balinanın ağzına yakın bir yerde durduğumda, kız ayak seslerimi durarak bana döndü. Kojima'ydı. Sınıftan. Ayağa kalktı ve çenesini hafifçe düşürerek bana baktı. Ben de aynısını yaptım.

“Mektup?”

Kojima kısa boylu ve hafif koyu tenliydi. Okulda hiç konuşmazdı. Gömleği her zaman kırışık ve üniforması eski görünüyordu. Asla dimdik duramazdı. Saçı çok gürdü ve kapkaraydı. O kadar kalın telliydi ki asla düz durmaz, uçları sağa sola kıvrılırdı. Burnunun altında kirlili ya da belki de tüylenmiş gibi koyu bir leke vardı ve bu yüzden onunla dalga geçilirdi. Sınıftaki kızlar, Kojima'yı fakir ve pis görüp alay ederdi.

“Geleceğini sanmıyordum.” Tedirgin bir şekilde gülümsedi.
“Tuhafına gitti mi?”

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden, başımı iki yana salladım.
Bir süre konuşmadan dikildik.

“Otursana” dedi Kojima. Dediğini yapmayı ben de istiyordum ama nereye oturacağımı bilemedim.

“Aslında özel olarak söyleyeceğim bir şey yok. Sadece konuşabiliriz diye düşündüm. İkimiz. Açıkçası, ikimizin de buna ihtiyacı varmış gibi hissettim ve sanırım uzun zamandır böyle hissediyorum.”

Kojima, ara ara duraksayarak konuşuyordu. Sesini ilk kez duyduğumu fark ettim. Yüzünü de ilk kez bu kadar net görüyordum. Ayrıca ilk kez bir kızla bu şekilde konuşuyordum. Avuçlarım nemlenmiş, her yerimi ter basmıştı. Bakışlarımı nereye yönlendireceğimi kestiremiyordum.

“Geldiğin için teşekkürler.”

Kojima'nın sesi yüksek ya da alçak değildi, ama sertti ve sanki merkezinde onu bir arada tutan bir şey vardı. Söylediklerini onaylarcasına defalarca başımı salladım. Kojima bunu fark etti ve rahatlamış görüldü.

“Bu parkın adını biliyor musun?”

Olumsuz anlamda başımı salladım.

“Balina Parkı. Bak, şurada balina var. Gerçi buraya bu ismi veren tek kişi ben olabilirim” diyerek güldü. Kendimi Balina Parkı derken hayal ettim.

“Dediğim gibi, bir süredir konuşmak istiyordum. Bu yüzden sana o mektupları yazdım. Ama asla geleceğini düşünmüyordum. Doğrusu, şu anda çok şanslıyım.” Burnunu ovuşturuyor ve öncekinden daha hızlı konuşuyordu.

Tekrar başımla onayladım.

“Seninle arkadaş olmak istiyorum” dedi yüzüme bakarak.
“Tabii senin için de uygunsun.”

Kojima'nın ne söylediğini anlamıyordum ama karşılık olarak yine onayladım. Ama içimde bir kuşku dalgası hissettim, arkadaş olmamız ne anlama geliyordu? Bir arkadaş ne yapmalıydı? Sormaya bir türlü dilim varmıyordu. Sırtımdan aşağı ter damlıyordu. Kojima gülümsedi. Cevabımı duyduğuna gerçekten sevinmiş görünüyordu. Bir nefes verip bana memnun olduğunu söyledi. Sonra lastiklerin üzerinden kalktı ve iki eliyle eteğinin arkasını sildi. Eteğinin kıvrım çizgilerini kesen kocaman kırışıklıklar vardı. Blazer ceketinin cepleri mendil parçalarına benzeyen şeylerle doluydu.

"Mutumin." İç çeker gibi bir sesle konuşsa da ayaklarına baktığı sırada yüzündeki gülümseme ifadesi duruyordu. Bense kafamın içinden, "Mutu ne?" diye, dediğini anlamaya çalışarak, ne dediğini sormak istiyordum ama ne zamanlamanın ne de yerinin uygun olup olmadığını kestiremediğimden sormadan geçiş-tirdim.

"Yine mektup yazsam olur mu?"

"Olur" dedim çatlak bir sesle. Yüzümü ateş basmıştı.

"Ve sana versem?"

"Olur" deyip başımla onayladım.

"Sen de cevap yazsan?"

"Olur" dedim. Bu kez ses tonum normaldi.

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece durduk. Kargaların uzaklarda bir yerde gakladığı duyuluyordu.

"Görüşürüz."

"Şaşı göz."

Ders bitmişti ama arkamı döndüm çünkü kendimi ne kadar kötü hissetsem de başka seçeneğim yoktu. Ninomiya'nın kankalarından biri boynumdan tuttu ve beni sınıfa sürükledi. Bu her zaman oluyordu. Ninomiya sınıfın ortasında, bir sıranın üzerinde oturuyordu. Onun tarzı böyleydi. Beni fark ettiğinde güldü

ve “Hey dostum” dedi. Burnuma bir tebeşir çubuğu sokmamı ve onunla tahtaya komik bir şey çizmemi söyledi, onları gülmekten altına sıçirtacak bir şey. Arkadaşlarının hepsi gülmekten kırlıdı. İçlerinden biri beni tahtaya doğru sürüklerken, diğerleri de izlemek için etrafımda kümelenildiler.

Ninomiya ile ta ilkokuldan beri tanışıyorduk.

Daha o zamanlar bile ilgi odağıydı. Sınıfımızın en iyi sporcu-suydu, ama aynı zamanda dersleri de hep pekiyiydi ve herkesin güzel bulacağı, yontulmuş gibi bir yüzü vardı. Hepimizin lacivert kazak giymesi gerekiyordu ama o ne renk isterse onu giyerdi. Saçları omuzlarına kadar iniyordu. Bizden üç yaş büyük ağabeyi daha da popülerdi. İkisi de okulun ünlüleriydi. Ninomiya’nın özel bir aurası vardı. Her daim onunla arkadaş olmak isteyen bir çocuk kitlesi olurdu. Ortaokula başladığımızda saçlarını arkadan bağlamaya ve esprileriyle kızları güldürmeye başladı, ama bu sadece kızlar için geçerli değildi. Ninomiya bir fıkra anlattığında bunu duyan herkes gülerdi. Her zaman sınıfın en iyisiydi ve geri kalanımız ödevlerimizle boğuşurken o okuldan sonra, bir üst sınıfın derslerini alıyordu. Sınıf arkadaşlarım bir kenara, öğretmenler bile onunla aşık atamıyordu.

“Haydi çiz artık.”

Sesimi çıkarmadan öylece kalakalmıştım. “Hiç öğrenmiyorsun, değil mi? Bunu kaç yıldır yapıyoruz halbuki” dedi Ninomiya tiksintiyle ellerini havaya kaldırırken. Diğerleri gülmekten iki büklüm oldu. Buna doyamıyorlardı. İşte o zaman Momose’yi gördüm, kollarını kavuşturmuş, etrafımdaki çocuk duvarının biraz gerisinde duruyordu.

Momose ortaokulda çıkagelmişti. Benim ilk senemde aynı sınıftaydık. Notları Ninomiya’ninkiler kadar iyiydi ve onun da okul bittikten sonra aynı ileri düzey dersleri aldığı konuşuluyordu. Momose’yle hiç konuşmamıştım. Her zaman Ninomiya’nın yanındaydı ama fazla konuşmazdı ve diğer çocuklar gibi heye-

canlandığını hiç görmemiştim. Bilmediğim bir nedenden beden eğitimi derslerini tribünden izlerdi. Ninomiya'nın dengi olmasa da, herkesin yakışıklı olarak tanımlayacağı bir yüzü vardı, ikisi de benden en az on beş santim uzundu. Momose'nin yüzünde ne düşündüğünü asla açık etmeyen bir ifade olurdu hep. Bana hiç doğrudan sataşmazdı. Sadece bir kenarda durur, kollarını kavuşturur ve bana bakardı.

"İşimiz gücümüz var, zamanımız kalmadı" dedi Ninomiya. "Bugünlük şu üç tebeşiri birden tamamen yutarsan gidebilirsin."

Ninomiya diğerlerine tebeşir parçalarından ikisini burnuma sokmalarını söyledi. Üçüncü parçayı önümde bir sardalye gibi salladı ve "Hadi ama şaşı göz, yemeğe minnet edip ye şunu" dedi. Ayağının içiyle tam dizime bir tekme attı.

Ninomiya ve arkadaşları beni tekmeleseler de, yumruklasalar da, itmeler de iz bırakmamaya dikkat ediyorlardı. Eve döndüğümde hiç çürük olmadığını gördüğümde, bu tür bir numarayı nereden öğrendiler acaba diye merak ederdim hep.

Dizlerime ve kalçalarımaya tekme atarlardı ama asla aynı yere iki kez vurmazlardı. İçlerinden biri, adeta ne kadar yumuşak olduğumu kontrol edercesine göğsüme vurdu. Beni ittiler, duvara fırlattılar. Sendeledim ve masaya çarptım. Her zaman olur, dedim kendi kendime. Önemli bir şey değil, olur böyle şeyler. Bitmesini bekledim.

Beni saçlarımdan çekerek tebeşiri burnuma soktular ve diğer parçayı da bana yedirdiler. Ön dişlerimle ısırardım.

Bu halimi gören Ninomiya ve kankaları, kıkır kıkır güldüler.

Şimdiye kadar gölet suyu, tuvalet suyu, bir Japon balığı ve tavşan kafesinde kalmış sebze artıkları yutmak zorunda kalmıştım ama ilk kez tebeşir yiyordum. Ne kokusu ne de tadı vardı. Daha hızlı çiğnemem için bana bağırdılar. Gözlerimi kapattım ve tebeşiri ağızımın içinde parçaladım; ne olduğuna değil, çiğneme odaklandım. Çıtırdadığını duydum. Kırılan parçalar yanakla-

rımın iç kısımlarını sıyrıyordu. Benden istenilen, çenemi hareket ettirmek ve yutkunmaktı, ben de yutkundum. Ağzımın içi tebeşirle kaplanmıştı.

Bunu üç parça için de yaptım. İçlerinden biri “Calpis! Calpis!”¹ diye bağırıp bana üzeri resim boyasıyla kaplı ve bulanık süte benzeyen bir sıvıyla dolu plastik bir bardak getirdi. Suda çözülmüş tebeşir tozu da olabiliirdi. Beni duvara yaslayıp bardağı yüzüme bastırdılar; hepsini içtim. Sıvı boğazımdan aşağı inerken kusmak istiyordum ve aniden her şeyi kusuverdim. Burun deliklerimden ve gözlerimden salyalar ve gözyaşları akıyordu; iki elim de yerdedi. Çocuklardan biri bana “Ne yaptın ulan şaşı göz!” diye sordu ve geri çekildi ama alkışlayıp tezahürat yapmaya da devam etti. Yüzümü pisliğin içine bastırıp “Temizle şunu” dediler. Herkes gülümsüyor, gülüyordu.

O gün Kojima ile mektuplaşmaya karar verdim.

Daha önce hiç kimseye mektup falan yazmadığımdan, neyi, nasıl yazacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama yeni açılmış kaleminle aklıma ne gelirse yazdım, sonra çoğunu sildim, sonunda kalmasını istediğim bir şey elde edene kadar. Ne kadar denesem de asla tek bir sayfadan fazlasını yazamadım. Sadece önemsiz şeyler hakkında yazıyorduk, ama zamanla birbirimizi anlamaya başladık. Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için okula herkesten önce gider, notumu Kojima’nın sırasının içine sıkıştırırdım. Ertesi sabah bana yazdığı cevabı alır ve tuvalette okurdum. Bu konuda hiçbir zaman bir kural koymadığımız halde, ikimiz de ne okuldan ne de zorbalıktan bahsediyorduk.

Bir mektubu bitirdiğimde, gözlüklerimi çıkarıp yazdığım kelimeleri okuyabilmek için kâğıdı sol gözüme yakın tutardım. Yazdıklarımı tekrar okumak başımı ağrıtyordu ama sadece en azından sadece bir tarafı ağrıyordu.

1. Calpis: Hafif, biraz sütlü ve hafif asidik bir tada sahip bir meşrubat. Su veya bazen de sütle karıştırılmak üzere konsantre olarak satılır. (ç.n.)

Bende göz tembelliği vardı.

Sağ gözümün görmekte zorlandığı şey, sol gözümün gördüğünün bir parçasıydı. Her şeyin bulanık bir ikizi olduğu için de hiçbir şeyin derinliğini algılayamıyordum. Tam önümde olsalar bile bir şeylere dokunmakta zorlanıyor, onları ısıkiyordum. Parmak uçlarımı ya da elimi bütünüyle kullanmam fark etmiyordu. Doğru şeye dokunduğumdan ya da o şeye doğru şekilde dokunduğumdan asla emin olamıyordum.

“Selam Kojima. Bugün mektubunu defalarca okudum. Sen uçlu kalem kullanıyorsun, değil mi? Bence kurşunkalemle yazıyorum.

Bir önceki sorunun yanıtı: Sevdiğim bir kitap ya da belli bir tür var mı bilmiyorum ama hobim sanırım kitap okumak. Görüşmek üzere.”

“Merhaba. Mektubun için teşekkürler. Bugün çok şiddetli yağmur yağdı. Şemsiyemin altı o kadar gürültülüydü ki delinecek sandım. Eve dönerken, Yokoyama binasının yanında, kocaman bir kamyon, bir su birikintisinden geçerken üzerime su sıçrattı. Manga kitaplarından fırlamış bir sahne gibiydi. Öyle olsaydı konuşma balonunda ne yazardı sen-ce? Pek yetenekli değilim galiba ama mektup yazmayı seviyorum. Bir sonraki mektubunu heyecanla bekliyorum.”

“Merhaba. Doğrusu bu satırları gece yazıyorum ve dışarda sert bir rüzgâr var.

Bence yazmak zor iş. Hatta konuşmaktan daha zor bile olabilir. Pratik yaptıkça daha iyi olabilir miyim acaba? Çabalıyorum. Sadece bu kadarlık yazabildim ama bir saatten fazla bir süredir masa başındayım. Görüşürüz.”

“Selam. Yanıtın için teşekkürler. Ara dönem karnem geldi ve şok geçirdim. Zar zor geçmişim. Sana ne aldığını sormayacağım ama eminim sen benden daha iyisindir! Ha evet, konuşma balonu için verdiğin fikir

çok komikti. Eğer bir daha yağmur yağarsa ve benzer bir kamyon beni tekrar islatırsa öyle söyleyeceğim.

Bu arada, bugün bu mektubu ikinci kez yazmaya çalışıyorum. İlki işe yaramadı, ben de vazgeçip dikiş dikmeye başladım. Çok ilerlemiş değilim, sadece basit kanaviçe motifleri falan. Aslında bir yastık kılıfı yapmak istiyordum ama yastığım yoktu, ben de elimdekilerle bu küçük çiçek şeklindeki şeyi diktim. Böyle şeyler yapmayı gerçekten seviyorum. Şu anda hobilerim mektup yazmak ve dikiş dikmek. Bir sonraki mektubun için sabırsızlanıyorum.”

“Merhaba, nasılsın? Son mektubumda kendi sesimle yazmakta zorlandığımı söylemiştim ya? Sanırım nedenini biliyorum. Kalemim yüzünden.

6B kalemleri severim çünkü neredeyse hiç kırılmazlar. Yazarken bir şey fark ettim. Sesin bana 6B’yi hatırlatıyor. Bunun mantıklı olup olmayacağından emin değilim ama sanki aynı anda hem yumuşak hem de sert. Neredeyse kırılmaz. Mantıklı gelmediği için öziir dilerim. Sadece şansımı denemek istemiştim.

Saat akşamın sekiz buçuğu. Coğrafya ödevimi yapmalıyım. Şimdilik hoşça kal.”

“Merhaba, iyi akşamlar. Gerçi sen bunu sabah okuyacaksın elbette.

Orada hava nasıl? Benim olduğum yerde yağmur yağıyor. Mayıs ayının bu kadar yağmurlu olmaması gerekirdi ama yağıyor. Evet, yağmur yağıyor.

Ama daha önemlisi, hangi kitapları sevdiğini kaç kere sormam gerekiyor! Bu kadar büyük bir sır mı? Daha önce bir kitabın tamamını okumadım, o yüzden merak ediyorum. Yani... Bakalım. Bir dakika, ilkokuldayken ödünç kitap rafında duran bir Çin tarihi kitabını okumuştum sanırım. Bunu hatırladığıma inanamıyorum. Sana bu mektubu yazmamış olsaydım, bunu asla hatırlamayacaktım.

- 2010 Murasaki Shikibu Ödülü -
- 2022 Booker Ödülü kısa liste -

"Hep acı çektiğimiz için, başkasını
incitmenin ne demek olduğunu
çok iyi biliyoruz."

14 yaşında ortaokul öğrencisi sürekli olarak sınıftaki bir grubun ağır zorbalığına uğrar ama yardım istemeyip sessizce acı çeker. Onu anlayan tek kişi Kojima adlı bir kızdır çünkü Kojima da kötü muamele görür. Aralarında başlayan arkadaşlıkta teselli bulup yakınlaşırlar. Ancak ortak noktanın korku olduğu bir arkadaşlığın doğası nihayetinde nedir?

Japonya'da ilk kez 2009 yılında yayımlanan, 2010'da kadın edebiyatçılara verilen Murasaki Shikibu Ödülü'nü alan, İngilizce çevirisiyle 2022'de Uluslararası Booker Ödülü kısa listesine giren *Cennet*, arkadaşlık, aile ilişkileri, şiddet ve güç üzerine sarsıcı bir roman...

